

ARNE FJORDSIDE BRANDT

Arne Fjordside Brandt på 101 år har altid levet et aktivt liv, hvor der helst skulle ske noget hele tiden. Der har slet ikke været tid til at blive gammel.

ARNE HAR GLEMT AT BLIVE GAMMEL

Tekst og foto af Tinne Wulf Nielsen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1.sem. hold 2

Når det bliver forår, farver anemonen skovbunden hvid. Dens liv er hektisk, for der er så meget, den skal nå. Den skal fange solens stråler, nå at blomstre og sætte frø, inden skovens træer folder bladene ud og skygger. En dag, hvor solen kan varme Arnes krop ordentligt igennem, skal han i skoven og se, om anemonen er sprunget ud.

Med sig skal han have sit barnebarn Henrik og sin rollator. I skoven kommer Arne måske forbi et menneske, der sidder på en bænk og kigger ud i luften. Det vil undre ham, det har det altid gjort. Det undrer ham meget, hvorfor folk, der er godt gående, vælger at sidde stille, eller hvorfor nogle bruger hele ferien ved

poolen i lange rækker på hvide plasticstole.

“Jeg kan ikke holde ud at sidde stille og glo, eller det kan jeg selvfølgelig.

Det er jeg nødt til nu. Men der skal helst ske noget. Jeg er nysgerrig og vil gerne se, hvad der foregår rundt omkring mig,” siger han.

Arne sidder på en hvid pyntepude i sin olivengrønne lænestol, så er det nemmere at komme op. Foran ham står hans rollator, den har en lille kurv forrest. Den brugte Arne flittigt til indkøb, da han boede i sit hus i Tilst. Han ville gerne være blevet boende, men familien insisterede på, at han skulle på plejehjem, efter de fandt ham liggende på køkkengulvet en morgen. Arne havde mistet balancen om aftenen og ligget fastlåst på gulvet hele natten. På plejehjem ville han nu ikke.

“Jeg har aldrig troet, jeg skulle på plejehjem. Det har jeg altid frygtet, men jeg var nødt til at finde mig i det. Jeg var ikke særlig begejstret, men der var ikke andet at gøre,” siger han.

For fjorten dage siden måtte Arne og hans rollator derfor rulle ind på plejehjemmet Sct. Olaf i Højbjerg.

ET LIV I HØJ FART

Arne har altid været i bevægelse. Han har svinget ketsjeren til tennis og badminton, vandret i bjergene i Østrig og Schweiz og svømmet i Vesterhavets store bølger. Hos venner har han meldt spar i bridge med konen Hedwig ved sin side. Sammen har de været til mange koncerter og teaterstykker og på mange ture med deres venner. Da Hedwig døde for 16 år siden, fortsatte Arne livet på samme måde som før. Han tog til vandet for at bade, til gymnastik for at strække kroppen, til foredrag for at lære. Han tog på rejser alene til Sydafrika og Egypten. Han ville opleve noget nyt, se noget andet. Han havde aldrig troet, at han skulle blive så gammel, som han er i dag. Og aldrig rigtigt tænkt over det.

“Jeg har følt mig sådan nogenlunde som den samme person. Jeg har ikke lavet om på noget særligt. Jeg har ikke følt mig som en gammel mand. Jeg har foretaget mig noget hele tiden. Det skal man gøre, ellers falder man hen,” siger han.

Kroppen bærer dog præg af mange års liv. De sidste par år har Arne døjet med sklerose i benene, der gør, at læggene hæver. Huden derpå er udspændt og glat med tydelige blodårer. Det kniber også med balancen nogle gange. Det

gør alt lidt sværere.

“Jeg kan ikke rigtigt foretage mig noget. Det savner jeg meget – at komme ud og bevæge mig. Jeg har før løbet nogle ture for at holde mig i gang, men det kan jeg jo ikke mere. Jeg bliver forpustet. Jeg er for ringe. Jeg er slidt op, simpelthen,” siger han.

PASSET OG PLEJET

Arne er stadig ved at vænne sig til at bo på plejehjem, og har indset, at det er nødvendigt for ham at bo der. Han har brug for hjælpen.

Om morgenen er der for eksempel ofte blod på lagenet, fordi der er gået hul på forbindingerne om hans ben. Huden er sart, der skal ikke meget til, før der går hul på den. Så skal lagenet skiftes, og der skal nye forbindinger på.

”Hvis jeg ikke får den hjælp, som jeg gør nu, så havde jeg ikke haft det så godt, som jeg har det i dag,” siger han.

I bevægelse er Arne stadig. På plejehjemmet går han til fitness tre gange om ugen, her løfter han vægte og træner balancen. Når vejret bliver varmere, skal han ud og gå med rollatoren og se sig omkring.

En gåtur om dagen, helst. Dørklokken ringer, lyden er høj og skarp.

En plejehjemsmedhjælper træder ind, nu er det frokosttid. Arne kæmper for at komme op fra lænestolen, og på trods af pyntepuden skal han have lidt hjælp.

En hånd i armhulen.”

Sådan er det nogle dage,” siger han. Da han først står op med hænderne om rollatorens håndtag, går det i et raskt tempo.

Der skal jo helst ske noget.